

jo ikke være Meningen, at Regjeringen skulde have en større Bemyndigelse end den, den selv havde begjært i Finantsloven." Altsaa Lanten dermed ved Behandlingen af den første midlertidige Finantslov var den, at de hidtilgjældende Udgifter, refererende sig til de hidtil gjældende Regler, vare begrændsede ved Henvisning til Finantslovsforslagets Hovedpostler og enkelte Summer derved, at naar disse Hovedpostler og enkelte Summer indeholdt Beskættelser fra den hidtil gjældende Orden, saa skulde altsaa de hidtil gjældende Regler derved ogsaa være indskrænkede; men Enhver vil se, at det, der lægges Hovedvægten paa der, er de hidtil gjældende Udgifter efter de hidtil gjældende Regler. Det var Fortolkningen, hvorefter den første midlertidige Lov blev vedtagen. Den næste af samme Art var den, der fremkom i Marts 1853, og som i Texten var ligelydende med den første. Kun havde det Forslag, der da blev forelagt, den Forskjel, at det ikke indeholdt nogen Lidsfrist, altsaa forsaavidt som Forslag skemmede overens med det af den nuværende Regjering forelagte Forslag. Den midlertidige Finantslov gav Anledning til nogen Diskussion her i Thinget, og Mønråd udvalte sig dengang — i Folkethingstidenden, Sp. 125 — saaledes, „at vist ingen af Thingets Medlemmer forøvrigt tvivler paa, at den høitærede Finantsminister vil holde sig til de høist nødvendige løbende Udgifter og saaledes ikke vil benytte Bevillingen til at give nogen Gageforhøjelse eller andet lignende, som ikke kan anses for at være absolut nødvendigt." Hertil svarede Finantsminister Spønne — Sp. 126 —, at de Udtryk, som Taleren havde benyttet, „virkelig nødvendige, høist nødvendige“, skemte fuldstændig overens med hans Opsættelse deraf, thi han betegnede det nærmere saaledes, at det var „de Udgifter, som Legislaturen anser for nødvendige“. Forøvrigt er det bejendt, hvilken Skjæbne denne Lov fik, der af Rigsdagen blev indskrænket til at gjælde 2 Maanedre, men af Regjeringen egenmægtigt forlænget osv.; det er en Historie, som er Alle bekendt. Dernæst indtræder der et Vendepunkt i denne Sags Historie, nemlig med Fællesforsætningen af 2den Oktober 1855, der jo indførte et Normalbudget og ved Siden deraf forskellige Budgetter for Tillægsudgifter til Normalbudgettet. Normalbudgettet var altsaa gjældende fra 1ste April 1856, men om de forskellige Tillægsudgifter var der af Regjeringen forelagt Forslag for Finantsperioden fra 1856 til 1858. Disse Tillægsforslag vare imidlertid ikke gjorde færdige til Finantsaarets Begyndelse, og derfor blev der af Finantsminister Andra forelagt et Lovforslag om en midlertidig Finantsbevilling med Hensyn til disse Tillægsudgifter, og med Hensyn til disse havde Finantsministeren foreslaet, at Texten kun skulde lyde saaledes, at den indeholdt en Bemyndigelse for Regjeringen til at afholde

de løbende Udgifter overensstemmende med bemeldte Lovudkast, altsaa slet og ret en Henvisning til de forelagte Lovforslag. Finantsminister Andra gjør Rede for sin Opsættelse i Rigsraadsstidende, Sp. 665—70, idet han gjør opmærksom paa, at der var og maatte være en bestemt Forskjel mellem Opsættelsen af, hvad der var gjældende i Kongeriget med dets Forsætning, og hvad der skulde blive gjældende i Fællesmonarkiet med dets nye Forsætning, idet han nemlig udtalte, at i Kongeriget var den Begrændsning i Administrationens Net bleven indført — en Begrændsning, han iøvrigt maatte beklage; han ansaa det ikke for rigtig, at det var slet for Kongeriget, men det var engang saa, at den Begrændsning isølge Kongerigets finantsielle Lovgivning var indført — „at de hidtil gjældende Regler skulde ubeløkkende være anvendelige i den kommende Finantsperiode, indtil Finantsloven kunde vedtages“. Det er ligeledes Citat af Finantsminister Andras Ytringer. Derimod mente han, at der maatte gjøres en fra Kongerigets Praxis forskjellig Opsættelse gjældende med Hensyn til Fællesmonarkiets finantsielle Stilling, og det laa allerede deri, at Normalbudgettet var fast gjældende, saa at der med Hensyn til dette ikke kunde blive nogen Anvendelse derfor, og med Hensyn til Tillægsudgifterne vare de for en væsentlig Del gennemgaaende nye Udgifter udover Normalbudgettet, saa at altsaa en Henvisning til det tidligere Budget ikke vilde faae den Vægt for disse Udgifter, som den vilde kunne faae for den samlede Finantslov for Kongerigets Bedkommende. Han tilføiede derhos ogsaa, at der var en særlig gjældende Regel for Fællesmonarkiet, at Afholdelsen af Udgifter paa forventet Tillægsbevilling ikke der kunde benyttes efter samme Regler som i Kongeriget, idet Fællesforsætningen havde etableret et selvstændigt Maskineri for Afholdelsen af den Slags Udgifter. Han vilde altsaa fastholde Nødvendigheden af, at man for Fællesmonarkiets finantsielle Sager indførte den nye Regel, at det skulde være det forelagte Finantslovsforslag, der skulde være Norm for Udgifterne. Alle deskomindre mødte denne Betragtning en stærk Opposition i Rigsraadet, og Rigsraadets Finantsudvalg afgav en Betænkning, der enstemmig udtalte sig for paany at indstemme Ordene „efter de hidtil gjældende Regler“ endogsaa i dette Forhold for, som Udvalget med Hensyn som Drøjsører udtrykte sig, udtrykkelig at jensere de forbrede Udgifter til den tidligere Finantsperiode og ikke til den kommende. Saa stor Vægt lagde de Finantsmand, som havde modtaget deres Opdragelse i Kongerigets Finantskole, paa at fastholde den Regel om Henvisning til de hidtil gjældende Regler, at de endogsaa vilde søge den indført for Fællesmonarkiets Bedkommende, hvor det iøvrigt maa være indlysende for de Fleste, at der med Nette kunde gjøres en anden Betragtning gjældende. Der blev da en Diskussion herom i